

1601 6/4 25. I. Beh. af F. t. L. ang. Fuldmægtige ved Underretterne udenfor København m. m. 1602

paalægge Dommerkontorerne en saadan Virksomhed, søm der var Tale om i § 5.

§ 4 har vi tidligere haft Lejlighed til at behandle her i Tinget blot under et andet Paragrafnummer. Det drejer sig om at kræve en vis praktisk Uddannelse for unge Jurister, som gaar ind i visse Stillinger, der efter Omstændighederne kan føre dem op paa Tøppen, navnlig da Centraladministrationens unge Embedsmænd. Jeg maa sige, at jeg billiger ganske den Tendens, som ligger til Grund for den højtærede Ministers Forslag. Jeg tror, det er saa eller har i alt Fald været saa for ikke saa lang Tid siden, at Centraladministrationens unge Embedsmænd savnede praktisk Uddannelse; de saa Papirer i store Masser, men det virkelige praktiske Liv saa de for lidt. Jeg havde derfor Sympati med den højtærede Ministers Forslag om at stille et saadant Krav, og jeg støttede det, da vi i sin Tid havde Sagen for her i Tinget. Jeg staar fremdeles paa det samme Standpunkt, at jeg gerne saa en saadan Bestemmelse gennemført; men jeg anerkender de Grunde, som har ført til, at man ikke har taget Tanken op i dette Lovforslag, men mener at burde henskyde Spørgsmaalet til en Ordning ved en mere almindelig Lov. Det kan da heller ikke nægtes, at dette Lovforslag er af en saa speciel Art, at et saadant nyt selv nok saa fornuftigt Administrationsprincip passede mindre vel heri. Altsaa, jeg kan tiltræde, at de to Paragraffer 4 og 5 er gaaet ud, og det, der bliver tilbage, kan jeg slutte mig til i Henhold til, hvad jeg før sagde. Deraf følger altsaa klart, at jeg for mit Vedkommende maa anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i det høje Ting og om muligt til Vedtagelse i uforandret Skikkelse.

Hans Nielsen: Hovedbestemmelsen i dette Lovforslag gaar jo ud paa at faa Dommerkontorerne befriet for alt, hvad der hedder privat juridisk Virksomhed. Det er det Spørgsmaal, der har været draget frem Gang paa Gang, og alle har været enige i, at det var rigtigt, at der skete en Ændring i det nuværende Forhold. Spørgsmaalet er saa, hvad den bedste Form, Lovforslaget kunde have, er, og det Folketingsudvalg, der i sin Tid var nedsat, har besluttet sig til kun at indføre Bestemmelser om, at der ikke paa Dommer-

kontorerne maatte foretages privat juridisk Virksomhed, fordi man derved fik en Sammenblanding af et offentligt Kontors Virksomhed og privat Sagførervirksomhed. Det Spørgsmaal vil altsaa klares, hvis det Lovforslag, som foreligger her, bliver vedtaget, og det er jo Hovedsagen. Det andet Spørgsmaal er, om der skulde være Lejlighed til paa Dommerkontorerne at faa visse private Forhold ordnet, uden at de paagældende Tjenestemænd skulde have nogen Betaling derfor. Det er jo det Spørgsmaal, der var fremme i det andet høje Ting, og som den højtærede Justitsminister ogsaa har givet sin Tilslutning der. Jeg tror nu, det er kløgest, at man nøjes med det, der her er foreslaaet. Da det foreliggende Lovforslag dog først vil træde i Kraft om 7 Aar, tror jeg, der er god Lejlighed og Tid til at faa ordnet disse Forhold, og hvis man ønsker, at der skal foretages Ændringer med Hensyn til de mindre betydelige Ting, som har været nævnt, vil der ogsaa være god Tid til at faa det ordnet. Man vil gennem Vedtagelse af det foreliggende Lovforslag kunne raade Bod paa det uheldige Forhold med Sammenblanding af private og offentlige Sager paa Dommerkontoret. Man har jo altid holdt paa, at der skulde være en Frist til at forberede Sagens Gennemførelse. Fristen er nu ændret fra 10 Aar til 7. Den var 10 Aar, da Sagen først blev taget op i et Lovforslag, og det er altsaa faktisk den samme Tid nu, naar der foreslaas den 1. April 1932.

Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker samtlige Ordførere for de venlige Udtalelser om Lovforslaget, idet jeg dog maa beklage, at det ærede Iste tingvalgte Medlem (Nygart) ansaa det for fornødent at undergive Forslaget en Udvalgsbehandling, hvilket utvivlsomt vil føre til, at Lovforslaget ikke kan gennemføres i denne Samling, hvis det ærede Medlem ønsker at fastholde, at der med det samme skal træffes en Ordning af det Spørgsmaal, der var søgt løst ved den oprindelige § 5. Det ærede Medlem udtalte i denne Forbindelse, at der særlig fra Sønderjylland havde lydt meget kraftige Røster for ikke at afskaffe Dommerfuldmægtigenes Praksis uden i Forbindelse med en § 5. Der menes dermed indføre en